

WYROK ŁĄCZNY

W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 września 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w III Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodnicząca: SSO Dorota Biernikowicz

Protokolant: Klaudia Tadych

przy udziale **Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu** – Danuty Błaszyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 września 2016 roku

sprawy o wydanie wyroku łącznego wobec:

M. S. (M. S.), s. S. i R. z domu M., ur. (...) w W.

skazanego prawomocnymi wyrokami:

I. **Sądu Rejonowego Poznań Stare Miasto w Poznaniu** z dnia 26 stycznia 2011 r., sygn. akt **VIII K 1133/10** za przestępstwo z art. 116 ust. 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych popełnione w okresie od 15 czerwca 2009 r. do 14 czerwca 2010 r. na karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł; przy czym kara grzywny została wykonana w całości 28.09.2011r.;

II. **Sądu Rejonowego w Szamotułach** z dnia 18 maja 2011 r., sygn. akt **II K 1579/08** za przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. popełnione w okresie od czerwca 2007 roku do dnia 18 czerwca 2008 r. na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 30 zł, przy czym wykonano w całości w dniu 23.04.2013r. karę grzywny i wykonano w całości karę pozbawienia wolności, którą skazany odbywał w okresie od 20.02.2012r. do 20.08.2014r.

III. **Sądu Rejonowego w Szamotułach VIII Zamiejscowy Wydział Karny w Obornikach** z dnia 3 kwietnia 2014 r., sygn. akt **VIII K 48/13** za przestępstwa:

A. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. popełnione w okresie od 30.03.2011r. do 06.04.2011r. r. na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 zł,

B. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. popełnione w okresie od 11.09.2011r. do 17.09.2011r. r. na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 zł,

C. z art. 57 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii popełnione w dniu 13.09.2011r. r. na karę 2 lat pozbawienia wolności

przy czym kary pozbawienia wolności i grzywny wymierzone za czyny opisane w pkt III A, B i C połączono i wymierzono skazanemu karę łączną 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności z zaliczeniem okresu tymczasowego aresztowania od 04.01.2012r. do 20.02.2012r oraz łączną karę grzywny w wymiarze 180 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości

jednej stawki dziennej na kwotę 20 zł, przy czym wykonano w całości karę łączną grzywny w dniu 16.12.2014r., a kary łącznej pozbawienia wolności skazany nie odbył w całości i odbywa ją obecnie od 20.08.2014r. do 28.02.2018r.

IV. **Sądu Okręgowego w Poznaniu** z dnia 20 czerwca 2016 r., sygn. akt **III K 96/16** za przestępstwa:

A. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 08.12.2011r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełnione w okresie od stycznia 2011 roku do sierpnia 2011 roku, z wyłączeniem okresu od dnia 30.03.2011r. do dnia 06.04.2011r. na karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 350 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 zł,

B. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 63 ust. 3 i art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełnione w okresie od maja 2011r. do sierpnia 2011r. r. na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 350 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 zł,

C. z art. 291 § 1 k.k. popełnione w okresie od października 2011 roku do listopada 2011r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności

przy czym kary pozbawienia wolności i grzywny wymierzone za czyny opisane w pkt IV A, B i C połączono i wymierzono w ich miejsce skazanemu karę łączną 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz łączną karę grzywny w wymiarze 600 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 20 zł i skazany nie wykonał kary grzywny i kary pozbawienia wolności;

1. na podstawie art. 85 § 1 - 3 k.k., art. 85a k.k. i art. 86 § 1 i § 4 k.k. w związku z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (DZ. U. z 2015r., poz. 396) oraz art. 568a § 1 pkt 2 k.p.k. i art. 569 § 1 i 2 k.p.k. **łączy kary łączne pozbawienia wolności** orzeczone wobec skazanego M. S. wyrokami opisanymi wyżej w punktach: **III – sygn. akt VIII K 48/13 Sądu Rejonowego w Szamotułach Wydział Zamiejscowy w Obornikach** oraz w pkt IV - **sygn. akt III K 96/16 Sądu Okręgowego w Poznaniu** i wymierza skazanemu M. S. w ich miejsce **karę łączną w wymiarze 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności**;

2. na podstawie art. 63 § 1 k.k. w związku z art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w punkcie 1 wyroku kary łącznej pozbawienia wolności zalicza skazanemu okres pozbawienia wolności w sprawie sygn. akt VIII K 48/13 od dnia 04.01.2012r. do 20.02.2012r. i od 20.08.2014r. do – nadal, pozostawiając do decyzji Administracji Zakładu Karnego określenie daty, od której należy liczyć początek odbywania kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w punkcie 1 niniejszego wyroku;

3. na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. wyroki podlegające połączeniu wskazane w punkcie 1 - w zakresie nie objętym wyrokiem łącznym - pozostawia odrębnemu wykonaniu;

4. na podstawie art. 85 § 1 i § 2 a contrario k.k. w związku z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (DZ. U. z 2015r., poz. 396) oraz w zw. z art. 572 k.p.k. **umarza postępowanie o wydanie wyroku łącznego** w zakresie kar grzywny i pozbawienia wolności orzeczonych wobec skazanego wyrokami wskazanym wyżej; w punkcie I - **sygn. akt VIII K 1133/10 Sądu Rejonowego Poznań Stare Miasto w Poznaniu**, w punkcie II – **sygn. akt II K 1579/08 Sądu Rejonowego w Szamotułach**, w zakresie łącznych kar grzywny wymierzonych skazanemu wyrokami opisanymi wyżej w punktach **III - sygn. akt VIII K 48/13 i IV - sygn. akt III K 96/16**, gdyż w tym zakresie brak warunków do wydania wyroku łącznego;

5. na podstawie art. 626 § 1 k.p.k., art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (jedn. tekst: Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 ze zm.) zwalnia skazanego od obowiązku zapłaty kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa i nie pobiera od niego opłaty.

/-/ SSO Dorota Biernikowicz

UZASADNIENIE

Skazany M. S. - za pośrednictwem obrońcy - wnioskiem z dnia 30 czerwca 2016 roku, wniósł o wydanie wobec niego wyroku łącznego, obejmującego kary wymierzone wobec niego prawomocnymi wyrokami wydanymi w sprawach: II K 1579/08 przez Sąd Rejonowy w Szamotułach, VIII K 48/13 przez Sąd Rejonowy w Szamotułach Wydział Zamiejscowy w Obornikach i III K 96/16 przez Sąd Okręgowy w Poznaniu. Obrońca skazanego wniósł jednocześnie o wymierzenie M. S. kary łącznej 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności na zasadzie pełnej absorpcji, przy zastosowaniu wobec niego przepisów art. 85 k.k. i nast. w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015r. jako względniejszych na zasadzie art. 4 § 1 k.k. Wnosząc o zastosowanie zasady pełnej absorpcji wobec skazanego, obrońca podniósł, że przemawia za tym ścisły związek czasowy i przedmiotowy przypisanych skazanemu we wskazanych wyrokach przestępstw, które dotyczą przestępczości narkotykowej i zdaniem obrońcy, gdyby osądzone zostały w jednym wyroku, to skazany mógłby liczyć na wymierzenie jako kary łącznej właśnie wnioskowanej kary na zasadzie pełnej absorpcji. Obrońca podniósł także, iż skazany przebywając od wielu lat w zakładzie karnym, jest osobą o krytycznym nastawieniu do popełnionych przestępstw, poddaje się procesowi resocjalizacji i swoim zachowaniem w warunkach więziennych udowodnił, że zasługuje na wymierzenie mu kary łącznej właśnie na zasadzie pełnej absorpcji.

Sąd działając z urzędu - w myśl przepisów art. 569 § 1 i 2 k.p.k. i art. 570 k.p.k. - ustalił, że M. S. skazany został następującymi wyrokami:

I.Sądu Rejonowego Poznań Stare Miasto w Poznaniu z dnia 26 stycznia 2011 r., sygn. akt **VIII K 1133/10** za przestępstwo z art. 116 ust. 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych popełnione w okresie od 15 czerwca 2009 r. do 14 czerwca 2010 r. na karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł; przy czym kara grzywny została wykonana w całości 28.09.2011r.;

II.Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 18 maja 2011 r., sygn. akt **II K 1579/08** za przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. popełnione w okresie od czerwca 2007 roku do dnia 18 czerwca 2008 r. na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 30 zł, przy czym wykonano w całości w dniu 23.04.2013r. karę grzywny i wykonano w całości karę pozbawienia wolności, którą skazany odbywał w okresie od 20.02.2012r. do 20.08.2014r.

III.Sądu Rejonowego w Szamotułach VIII Zamiejscowy Wydział Karny w Obornikach z dnia 3 kwietnia 2014 r., sygn. akt **VIII K 48/13** za przestępstwa:

A. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. popełnione w okresie od 30.03.2011r. do 06.04.2011r. r. na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 zł,

B. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. popełnione w okresie od 11.09.2011r. do 17.09.2011r. r. na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 zł,

C. z art. 57 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii popełnione w dniu 13.09.2011r. r. na karę 2 lat pozbawienia wolności

przy czym kary pozbawienia wolności i grzywny wymierzone za czyny opisane w pkt III A, B i C połączono i wymierzono skazanemu karę łączną 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności z zaliczeniem okresu tymczasowego aresztowania od 04.01.2012r. do 20.02.2012r oraz łączną karę grzywny w wymiarze 180 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 20 zł, przy czym wykonano w całości karę łączną grzywny w dniu 16.12.2014r., a kary łącznej pozbawienia wolności skazany nie odbył w całości i odbywa ją obecnie od 20.08.2014r. do 28.02.2018r.

IV.Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 20 czerwca 2016 r., sygn. akt **III K 96/16** za przestępstwa:

A. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 08.12.2011r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełnione w okresie od stycznia 2011 roku do sierpnia 2011 roku, z wyłączeniem okresu od dnia 30.03.2011r. do dnia 06.04.2011r. na karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 350 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 zł,

B. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 63 ust. 3 i art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełnione w okresie od maja 2011r. do sierpnia 2011r. r. na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 350 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 zł,

C. z art. 291 § 1 k.k. popełnione w okresie od października 2011 roku do listopada 2011r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności

przy czym kary pozbawienia wolności i grzywny wymierzone za czyny opisane w pkt IV A, B i C połączono i wymierzono w ich miejsce skazanemu karę łączną 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz łączną karę grzywny w wymiarze 600 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 20 zł i skazany nie wykonał kary grzywny i kary pozbawienia wolności.

Na marginesie jedynie zaznaczyć należy, iż Sąd nie wymienił w części historycznej wyroku, opisując wcześniejszą karalność M. S., wyroku z dnia 21 października 2011 roku w sprawie o sygn.. akt III K 227/10 Sądu Okręgowego w Poznaniu, ponieważ skazanie M. S. na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat z oddaniem go pod dozór kuratora sądowego w okresie próby, karę grzywny na podstawie art. 71 § 1 k.k. w wymiarze 200 stawek dziennych po 20 zł jedna stawka, uległo zatarciu z mocy prawa na podstawie art. 76 § 1 k.k. w wyniku pozytywnego upływu okresu próby i 6 miesięcy po zakończeniu okresu próby. Zatarcie tego skazania nastąpiło zatem z dniem 30 maja 2015r.

Skazany M. S. s. S. i R. z domu M., ur. (...) w W., jest kawalerem, bezdzietnym, nie ma nikogo na utrzymaniu. Skazany ma wykształcenie podstawowe, nie ma wyuczonego zawodu, przed osadzeniem nie był nigdzie zatrudniony.

Z opinii o skazanym - sporządzonej w myśl art. 571 § 1 k.p.k. dla potrzeb niniejszego postępowania przez Dyrektora Zakładu Karnego w G. z dnia 12 lipca 2016r. - wynika, że w warunkach izolacji więziennej przebywa od 20 lutego 2012 roku, najpierw w Areszcie Śledczym w P., gdzie przebywał jako tymczasowo aresztowany, a następnie w Zakładzie Karnym w G., gdzie odbywał karę najpierw w warunkach zakładu karnego zamkniętego. Ponieważ skazany właściwie realizował zadania wynikające z programu resocjalizacyjnego, pozytywne zmiany w jego zachowaniu spowodowały w dniu 16 stycznia 2014r. zakwalifikowanie go do odbywania kary w zakładzie karnym typu półotwartego, następnie w wyniku zastosowania tymczasowego aresztowania w innej sprawie, został przeniesiony ponownie do zakładu karnego typu zamkniętego, by w dniu 6 sierpnia 2014r. znów powrócić do odbywania kary w warunkach półotwartego zakładu karnego. Następnie decyzją komisji penitencjarnej z dnia 26 listopada 2015r. po raz kolejny zmieniono mu warunki odbywania kary i skierowano do zakładu karnego typu zamkniętego, bowiem skazany nie sprawdził się w warunkach zmniejszonego dozoru: zachowywał się nagannie, posiadał w miejscu zatrudnienia poza terenem zakładu karnego w systemie bez konwojenta telefon komórkowy, nawiązywał nielegalne kontakty z osobami nie będącymi pracownikami oraz oddalił się z miejsca zatrudnienia. Obecnie skazany odbywa karę w systemie programowego oddziaływania, zadania nałożone programem stara się realizować na bieżąco. Ze współosadzonymi utrzymuje zgodne

kontakty, dba o porządek, do przełożonych odnosi się regulaminowo, nie jest osobą konfliktową, przestrzega obecnie ustalonego porządku i dyscypliny. Aktywnie uczestniczy w projektach na terenie zakładu karnego mających na celu resocjalizację, jak udział w spotkaniu profilaktycznym na temat szkodliwości zażywania dopalaczy, udział w zajęciach edukacyjnych z zakresu profilaktyki przeciwnarkotykowej, udział w programie promocja higieny i zdrowego stylu życia poprzez aktywność sportowo – rekreacyjną sprzyjającą przygotowaniu do readaptacji społecznej skazanych, udział w programie (...), w spotkaniach w ramach programu Rodzina, w zajęciach kulturalno – oświatowych organizowanych poza terenem zakładu karnego, w programie Tolerancja. Skazany jest obecnie zatrudniony nieodpłatnie na 7/8 etatu na stanowisku obsługi magazynu, z obowiązków pracowniczych wywiązuje się właściwie, co potwierdzają wnioski nagrodowe, w podkulturze przestępczej nie uczestniczy, jest krytyczny wobec popełnionych przestępstw.

Jak wynika z opinii o skazanym wydanej 12 lipca 2016r. przez Dyrektora Zakładu Karnego w G. i z pisma Dyrektora w/w jednostki penitencjarnej z dnia 21 lipca 2016r. (akta III Wp 95/16) aktualnie wykonywane są wobec M. S. kary pozbawienia wolności orzeczone w sprawach VIII K 48/13 i III K 96/16.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów, takich jak:

- wyroki wydane w sprawach o sygnaturach: III K 96/16, III K 227/10 Sądu Okręgowego w Poznaniu, II K 1579/08 Sądu Rejonowego w Szamotułach, VIII K 48/13 Sądu Rejonowego w Szamotułach Wydział Zamiejscowy w Obornikach, VIII K 1133/10 Sądu Rejonowego Poznań Stare Miasto w Poznaniu; jak również wyroki sądów odwoławczych zawarte w aktach głównych w/w spraw, informacje dotyczące obliczenia i odbycia kar zawartych w aktach głównych i wykonawczych w/w spraw, a także w aktach głównych sprawy o wydanie wyroku łącznego k. 9-11, 20-26, 35-46, 57-58, 59-61, 63-64, 74-75, 76-78, 79,
- dane dotyczące odbycia i obliczenia kar w poszczególnych sprawach zawarte w aktach głównych spraw i wykonawczych wyżej wymienionych dotyczące wykonania kar pozbawienia wolności Wp, kar grzywien Kd, orzeczenia kar zastępczych za grzywnę
- dane o karalności z Krajowego Rejestru Karnego – k. 28-30,
- opinia o skazanym Dyrektora ZK G. wraz z danymi z (...) o orzeczeniach i osadzeniach – k. 50-52,
- dane osobo – poznawcze, dane o karalności, wywiady środowiskowe, opinie zawarte w aktach głównych i wykonawczych spraw o sygnaturach: III K 96/16, III K 227/10 Sądu Okręgowego w Poznaniu, II K 1579/08 Sądu Rejonowego w Szamotułach, VIII K 48/13 Sądu Rejonowego w Szamotułach Wydział Zamiejscowy w Obornikach, VIII K 1133/10 Sądu Rejonowego Poznań Stare Miasto w Poznaniu
- wniosek k. 1-4, 70-71

Dokumenty powyższe ujawniono na rozprawie w trybie art. 393 § 1 i 2 i 3 k.p.k. i art. 394 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 574 k.p.k. za zgodą stron w całości bez odczytywania (k. 82).

Okoliczności faktyczne niniejszej sprawy pozostawały całkowicie bezsporne i wynikały ze wskazanych powyżej dokumentów, których wiarygodność i prawdziwość danych w nich zawartych nie zostały przez żadną ze stron zakwestionowane, a i Sąd Okręgowy nie znalazł żadnych podstaw, by uczynić to z urzędu.

Zaznaczyć należy, iż Sąd na podstawie art. 573 § 2 k.p.k. w zw. z art. 451 k.p.k. prowadził rozprawę o wydanie wyroku łącznego pod nieobecność skazanego, który został prawidłowo zawiadomiony i nie wniósł o doprowadzenie go na rozprawę, mimo pouczenia o takiej możliwości, uznając za wystarczającą obecność obrońcy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W związku ze zmianą od 1 lipca 2015r. przepisów ustawy kodeks karny, w tym przepisów rozdziału IX odnośnie kary łącznej, na wstępie zaznaczyć należy, że przepisy art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy –

Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (DZ. U. z 2015r., poz. 396) uregulowały kwestię tzw. intertemporalną, to jest wyłączyły stosowanie przepisów rozdziału IX kodeksu karnego w nowym brzmieniu, a więc przepisów dotyczących nowych zasad orzekania kary łącznej w wyroku łącznym, do spraw w których połączeniu podlegałyby wyłącznie kary prawomocnie orzeczone przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015r. Zgodnie z tym przepisem – przepisów rozdziału IX ustawy kodeks karny, w brzmieniu nadanym ustawą nowelizującą kodeks karny, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Oznacza to, że przepisy art. 85 i następnne k.k. w nowym brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015r. mają zastosowanie w niniejszej sprawie do skazanego M. S., ponieważ wyrok skazujący w sprawie III K 96/16 zapadł wobec skazanego już po wejściu w życie przepisów art. 85 i nast. k.k. w nowym brzmieniu. Tym samym stwierdzić należy na wstępie, że w stosunku do skazanego w niniejszym postępowaniu można stosować przepisy art. 85 i nast. k.k. zarówno w nowym brzmieniu, tj. obowiązującym od 1 lipca 2015r., jak i w starym brzmieniu, tj. obowiązującym przed 1 lipca 2015r. w sytuacji, gdyby te ostatnie, okazały się względniejsze dla skazanego w rozumieniu art. 4 § 1 k.k.

Przystępując w dalszej kolejności do rozważań odnośnie warunków do orzeczenia kary łącznej Sąd Okręgowy w pierwszej kolejności pragnie zauważyć, iż na skutek wejścia w dniu 1 lipca 2015 r. w życie ustawy z dnia z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (DZ. U. z 2015r., poz. 396) zmianie uległy przepisy Kodeksu karnego normujące zasady orzekania kar łącznych, w tym wyrokiem łącznym. Sąd Okręgowy musiał więc rozważyć, jaki stan prawny winien znaleźć zastosowanie w sprawie skazanego M. S.. Wszystkie popełnione przez niego przestępstwa, za które wymierzono kary, co do których Sąd się wypowiadał w niniejszym postępowaniu, miały miejsce bowiem przed dniem 1 lipca 2015 r. W tym celu należało najpierw ustalić normę prawa intertemporalnego rozstrzygającą tę sytuację, a następnie normę tę zastosować. Zgodnie z art. 19 wymienionej wyżej ustawy nowelizacyjnej, przepisów rozdziału IX ustawy kodeks karny, w brzmieniu nadanym ustawą nowelizującą kodeks karny, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Równocześnie według art. 4 § 1 k.k., jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. Powstało zatem pytanie, który z wymienionych przepisów statuuje normę właściwą dla rozstrzygnięcia kwestii intertemporalnej w sprawie M. S.. Zdaniem Sądu rozstrzygnięcie powstałego w niniejszej sprawie problemu intertemporalnego powinno nastąpić w oparciu o art. 4 § 1 k.k., przemawia bowiem za tym ugruntowana w orzecznictwie wykładnia tego przepisu (i to jeszcze w czasie obowiązywania Kodeksu karnego z 1969 r.), z którą Sąd w tym składzie zgadza się, a zgodnie z którą ma on niewątpliwie zastosowanie także w sytuacjach orzekania o karze łącznej, również w wyroku łącznym. Stanowisko takie zaprezentował Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 20 lutego 1995 r. w sprawie o sygn. II KRN 2/95 (OSNKW z 1995 r., z. 3-4, poz. 17), w którym stwierdził, iż „niezależnie od stosowanej przez sąd wydający wyrok łączny zasady kształtowania kary łącznej (absorpcji całkowitej, częściowej czy też kumulacji), sąd ten – w tym zakresie – na nowo dokonuje aktu wymiaru kary zwanej w tym wypadku karą łączną. Zatem winien z jednej strony respektować prawomocność "łączonych" wyroków (i dlatego też nie wolno mu w tym trybie dokonywać korekt w zakresie wymiaru kar orzeczonych za poszczególne czyny prawomocnie osądzone), ale z drugiej strony również ewentualną zmianę stanu prawnego, jeśli zmiana ta dotyczy na nowo kształtowanych – w myśl reguł wyznaczonych w art. 67-71 k.k. – składników wymiaru kary i jest to zmiana korzystna dla oskarżonego (np. korzystniejsze tzw. przeliczniki, wyższy próg wymagany dla orzeczenia kary zastępczej)”. Wymierzanie kary łącznej w wyroku łącznym jest niewątpliwie orzekaniem o odpowiedzialności karnej za przestępstwa. W art. 4 § 1 k.k. nie ma zaś mowy o orzekaniu o sprawstwie i winie, tylko o orzekaniu. Nie ulega więc wątpliwości, że zakresem jego zastosowania zostało objęte każde orzekanie o odpowiedzialności karnej za przestępstwo, także w zakresie kary przy wydawaniu wyroku łącznego. Takie też stanowisko wynika zresztą wprost z najnowszej linii orzeczniczej Sądu Najwyższego i Sądów Apelacyjnych. Przywołać można chociażby w tym względzie wyrok z dnia 6 grudnia 2012 r. w sprawie o sygn. V KK 364/12 (LEX nr 1231661), w którym Sąd Najwyższy stwierdził wprost, iż „kara łączna jest instytucją prawa karnego materialnego i w związku z tym należy rozpatrywać ją w płaszczyźnie art. 4 § 1 k.k. Możliwość wymierzenia kary łącznej w wyroku łącznym na podstawie art. 89 § 1a k.k., zgodnie z regułą prawa temporalnego zawartą w art. 4 § 1 k.k., dotyczy skazań za zbiegające się przestępstwa na kary

pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania popełnione po dniu 7 czerwca 2010 r.”, czy też wyroki z dnia 22 listopada 2012 r. w sprawie o sygn. V KK 290/12 (LEX 1228653), z dnia 12 września 2012 r. w sprawie o sygn. V KK 85/12 (LEX nr 1220975), z dnia 8 listopada 2011 r. w sprawie o sygn. IV KK 171/11 (LEX nr 1044052), z dnia 12 października 2011 r. w sprawie o sygn. V KK 275/11 (LEX nr 1044078) i z dnia 15 czerwca 2011 r. w sprawie o sygn. II KK 108/11 (LEX nr 847137), a także wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie o sygn. II AKa 234/12 (LEX 1246772).

Powyższa ugruntowana linia orzecznictwa, z którą Sąd Okręgowy w tym składzie w pełni się zgadza, potwierdza pogląd, że w kwestiach intertemporalnych z zakresu wymierzania kary łącznej stosuje się art. 4 § 1 k.k. Skoro bowiem przedmiotem postępowania w tej kwestii jest również odpowiedzialność karna (tyle, że łączna), to orzekanie o karze łącznej niewątpliwie znajduje się w zakresie zastosowania wynikającej z art. 4 § 1 k.k. normy.

Reasumując, w niniejszej sprawie, Sąd orzekał w oparciu o stan prawny po nowelizacji kodeksu karnego, która weszła w życie w dniu 1 lipca 2015 r., uznając przez pryzmat zasady z art. 4 § 1 k.k., że in concreto przepisy obowiązujące poprzednio nie są względniejsze dla skazanego, jeżeli weźmie się pod uwagę możliwy do orzeczenia - przy zastosowaniu starych przepisów – wymiar kary łącznej, i ocena ta zdaniem Sądu jest jednoznaczna również przy uwzględnieniu tego, że według starych przepisów, czyli sprzed 1 lipca 2015r. wykonanie kary nawet w całości nie stało na przeszkodzie objęciu takiego orzeczenia wyrokiem łącznym (art. 92 k.k. obowiązujący do 1 lipca 2015r.).

Zastrzec na wstępie trzeba także, iż celem postępowania w sprawie o wydanie wyroku łącznego jest nie tyle polepszenie sytuacji skazanego, ale jej uporządkowanie. To zaś, czy lub w jakim zakresie wymiar orzeczonej kary łącznej będzie skutkiem absorpcji kar mniej surowych przez najsurowszą albo skutkiem kumulacji wszystkich podlegających łączeniu kar jednostkowych zależy od okoliczności, o których poniżej. Godzi się bowiem wyjaśnić, iż nie można zgodzić się z poglądem, że interes ten polega na orzekaniu kary łącznej w sposób maksymalnie korzystny dla skazanego.

Zważyć należy zatem, że zgodnie z art. 569 § 1 k.p.k. właściwy Sąd wydaje wyrok łączny w stosunku do osoby prawomocnie skazanej wyrokami różnych sądów, jeżeli zachodzą ku temu warunki określone w szczególności w art. 85 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015r.), a mianowicie **sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy chociażby nieprawomocny wyrok co do któregośkolwiek z nich** i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju lub inne podlegające łączeniu; czy też według art. 85 k.k. (w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015r.), sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, a **podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu**, z zastrzeżeniem art. 89, **w całości lub w części kary lub kary łączne** za w/w przestępstwa, z ograniczeniem wynikającym z art. 85 § 3 k.k. (w brzmieniu obowiązującym od 15 kwietnia 2016r.).

Rozważając dopuszczalność wydania nowego wyroku łącznego wobec skazanego M. S., obejmującego prawomocnie orzeczone kary jednostkowe pozbawienia wolności i grzywny wyrokami wymienionymi wyżej w punktach od I do IV, Sąd stwierdził, że należy zastosować przepisy art. 85 i nast. k.k. w nowym brzmieniu, tj. obowiązującym od dnia 1 lipca 2015r., gdyż zgodnie z regułą art. 4 § 1 k.k. jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, a ustawę obowiązującą poprzednio jedynie wtedy należałoby zastosować, gdyby była względniejsza dla sprawcy.

Ponadto zaznaczyć należy, iż zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2005r. I KZP 36/04 (OSNKW 2005/2/13), wydaną wprawdzie na gruncie obowiązującego do 1 lipca 2015r. brzmienia przepisu art. 85 k.k., jednak aktualną i obecnie w sprawach, w których jako względniejsze stosować należy stare przepisy, zawarty w cytowanym przepisie zwrot „zanim zapadł pierwszy wyrok, choćby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw”, odnosi się do pierwszego chronologicznie wyroku, który zapadł przed popełnieniem przez sprawcę kolejnego (kolejnych) przestępstw. Zważyć jednak należy, iż zasada, o której mowa w art. 85 k.k., odnosząca się do pierwszego chronologicznie wyroku, nie stoi na przeszkodzie łączeniu kar orzeczonych za przestępstwa popełnione po wydaniu tego „pierwszego wyroku”, jeżeli ustalili się kolejny możliwy zbieg realny przestępstw przy spełnieniu

warunków z art. 85 k.k. Oczywiście i w tym przypadku punktem wyjściowym orzekania o karze łącznej będzie chronologicznie „pierwszy wyrok”, zamykający daną grupę przestępstw pozostających w zbiegu.

Sąd omówił na wstępie zasady obowiązujące przy wydawaniu wyroku łącznego zarówno według starych przepisów, tj. obowiązujących do 30 czerwca 2015r., jak i według nowych, tj. obowiązujących od 1 lipca 2015r., gdyż ocena, która z tych ustaw jest względniejsza winna uwzględniać wszystkie zasady wymiaru kary łącznej. Zatem różnic pomiędzy uregulowaniami w zakresie zasad orzekania kary łącznej według starych przepisów i nowych jest kilka, jak to, że według przepisów obowiązujących do 30 czerwca 2015r. łączeniu podlegać mogą jedynie kary orzeczone za dwa lub więcej przestępstw, które sprawca popełnił, zanim zapadł pierwszy chociażby nieprawomocny wyrok co do któregośkolwiek z nich, przy czym – tak, jak i według przepisów obowiązujących od 1 lipca 2015r. – łączeniu podlegają jedynie kary tego samego rodzaju lub inne podlegające łączeniu. Ponadto według przepisów obowiązujących do 30 czerwca 2015r., zgodnie z art. 92 k.k. (uchylonym od 1 lipca 2015r.), wykonanie kary nawet w całości nie stało na przeszkodzie objęciu takiego orzeczenia wyrokiem łącznym. Przy dokonywaniu oceny, która ustawa dla skazanego M. S. in concreto w niniejszej sprawie jest względniejsza, nie miały natomiast znaczenia regulacje zawarte w art. 89 k.k., art. 89a k.k., odnoszące się do zasad obowiązujących do łączenia kar, gdy część z nich orzeczona została z warunkowym zawieszeniem wykonania, a część bez warunkowego zawieszenia, a to wobec faktu, że sytuacja ta nie dotyczy skazanego M. S. – wszystkie kary rozpatrywane w tej sprawie pod kątem objęcia wyrokiem łącznym, a opisane wyżej w pkt od I do IV, wymierzone zostały jako kary bezwzględne bez warunkowego zawieszenia. Podobnie zresztą nie mogła przesądzać o uznaniu, która ustawa jest względniejsza wobec skazanego M. S., regulacja zawarta w przepisie art. 85 § 3 k.k., w tym w brzmieniu obowiązującym od 15 kwietnia 2016r., a to z tego powodu, że ten warunek negatywny wymierzenia kary łącznej według nowych zasad nie dotyczył in concreto skazanego w niniejszej sprawie. Istotną natomiast zmianą, która miała wpływ na decyzję Sądu, która w rozumieniu art. 4 § 1 k.k. ustawa jest względniejsza dla skazanego, jeżeli chodzi o zasady orzekania kary łącznej, jest regulacja wprowadzona przepisem art. 85 § 2 k.k. i art. 86 § 4 k.k., a mianowicie, że podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89 k.k., w całości lub części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w § 1 art. 85 k.k., przy czym zasady wymiaru kary łącznej określone w § 1 – 3 art. 86 k.k. stosuje się odpowiednio, jeżeli przynajmniej jedną z kar podlegających łączeniu jest już orzeczona kara łączna. Z kolei według zasad obowiązujących przy orzekaniu kary łącznej w wyroku łącznym do 30 czerwca 2015r., podstawę łączenia stanowiły kary jednostkowe orzeczone za poszczególne realnie zbiegające się przestępstwa, a nie – tak, jak obecnie od 1 lipca 2015r. – kary łączne. Zważyć przy tym należy, iż zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego aktualnym na gruncie stanu prawnego obowiązującego do 30 czerwca 2015r., brak było podstaw do tego, aby wymiar kary łącznej kształtować z uwzględnieniem granic zakreślonych przez uprzednio orzeczone kary łączne. Przywołać w tym miejscu należy pogląd wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 października 2008 roku, III KK 276/08, z którym Sąd Okręgowy w tym składzie w pełni zgadza się, jeżeli chodzi o regulacje obowiązujące przed zmianami, które weszły w życie 1 lipca 2015r, iż „zawarte w art. 85 k.k. sformułowanie – „Sąd orzeka karę łączną biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa” przesądzało, że granice kary łącznej w każdym przypadku wyznaczały odpowiednio – najsurowsza kara jednostkowa oraz suma kar jednostkowych, wymierzonych za zbiegające się przestępstwa. Nie było natomiast podstaw do określenia tych granic przy uwzględnieniu wymiaru poprzednio orzeczonych kar łącznych (por. także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 lipca 2010r., IV KK 162/10, Biul. PK 2010/4/14). Przypomnieć należy również pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 04.07.2007 r. (OSNKW 2007/10/74), aktualny na gruncie przepisów art. 85 i nast. k.k. w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015r., w którym SN stwierdził, że: „Wymaganie, aby łączeniu podlegały kary wymierzone za poszczególne przestępstwa, nie kary wymierzone w poszczególnych sprawach [...] przesądza o konieczności rozwiązania wymierzonej uprzednio kary łącznej. Rozwiązanie kary łącznej nie może prowadzić do skutków prawnych o przeciwstawnym znaczeniu, to jest - z jednej strony - do unicestwienia orzeczenia ustalającego wymiar kary łącznej, umożliwiającego wymierzenie nowej kary, łączącej kary wymierzone za poszczególne przestępstwa w granicach określonych w art. 86 § 1 k.k., i jednocześnie – z drugiej strony - do faktycznego zachowania wiążącego znaczenia rozwiązanej właśnie kary łącznej orzeczonej uprzednio tak aby nową karę łączną orzec z naruszeniem unormowania zawartego w art. 86 §1 k.k. [...] Rozwiązanie orzeczonej uprzednio kary łącznej byłoby zabiegiem zbędnym, gdyby przepis prawa materialnego

stanowił, że karę łączną w wyroku łącznym orzeka się na podstawie kar wymierzonych w poszczególnych sprawach, a nie „za poszczególne przestępstwa” - jak stanowi art. 86 § 1 k.k.”

Reasumując, ocena, która z ustaw w zakresie zasad orzekania kary łącznej jest względniejsza dla skazanego, tj. obowiązująca do 30 czerwca 2015r., czy też obowiązująca od 1 lipca 2015r., winna uwzględniać wszystkie zasady wymiaru kary łącznej, choć należy je odnieść do konkretnej sytuacji skazanego i możliwości ukształtowania kary łącznej, przy uwzględnieniu jej granic wynikających z zasad sformułowanych w art. 86 § 1 i 2 k.k. (od najwyżej z kar podlegających łączeniu do ich sumy). W myśl art. 86 § 1 k.k. – w brzmieniu obowiązującym od 8 czerwca 2010r. do dnia 30 czerwca 2015r.- Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 15 lat pozbawienia wolności; kara łączna grzywny określona w art. 71 § 1 nie może przekraczać 270 stawek dziennych - jeżeli jest ona związana z zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności oraz nie może przekraczać 135 stawek dziennych - jeżeli jest ona związana z zawieszeniem wykonania kary ograniczenia wolności. Natomiast w myśl art. 86 § 1 k.k. – w brzmieniu obowiązującym do dnia 8 czerwca 2010r. - Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 540 stawek dziennych grzywny, 18 miesięcy ograniczenia wolności albo 15 lat pozbawienia wolności; kara łączna grzywny określona w art. 71 § 1 nie może przekraczać 180 stawek dziennych - jeżeli jest ona związana z zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności oraz nie może przekraczać 90 stawek dziennych - jeżeli jest ona związana z zawieszeniem wykonania kary ograniczenia wolności. Zważywszy zatem, że w myśl art. 86 § 1 k.k. – w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015r. - „Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 20 lat pozbawienia wolności”, to stwierdzić należałoby, iż na podstawie samego tylko porównania granic możliwej do orzeczenia kary łącznej, poprzednio obowiązująca ustawa (w zakresie przepisu art. 86 § 1 k.k.) jest względniejsza dla skazanego, ponieważ obecnie możliwe jest orzeczenie kary łącznej nawet 20 lat pozbawienia wolności, jednak decydujące znaczenie miała w tym względzie wprowadzona od 1 lipca 2015r. zasada wynikająca z art. 85 § 2 k.k. w zw. z art. 86 § 4 k.k., że zasady wymiaru kary łącznej wyżej zacytowane stosuje się odpowiednio, jeżeli przynajmniej jedną z kar podlegających łączeniu jest już orzeczona kara łączna. Oznacza ta bowiem, że uprzednio orzeczone w poszczególnych sprawach wymienionych wyżej w pkt od I do IV, kary łączne zgodnie z zasadami wynikającymi z art. 86 § 1 k.k. wyznaczają możliwe granice kary łącznej do orzeczenia w wyroku łącznym i co najważniejsze – dla oceny, która ustawa jest względniejsza dla skazanego M. S. – te granice są odmienne od granic wyznaczonych na podstawie przepisu art. 86 k.k. w starym brzmieniu, kiedy to granice możliwej do orzeczenia w wyroku łącznym kary łącznej wyznaczała najwyższa z kar jednostkowych orzeczonych za poszczególne przestępstwa i suma kar jednostkowych podlegających łączeniu. Zatem zdaniem Sądu podwyższenie górnej granicy możliwej do orzeczenia teoretycznie kary łącznej pozbawienia wolności od 1 lipca 2015r. do 20 lat, nie decydowało w niniejszej sprawie o uznaniu starej ustawy za względniejszą tylko z tego powodu, ponieważ in concreto po zsumowaniu – według zasad obowiązujących od 1 lipca 2015r. – kar podlegających łączeniu czyli kar łącznych orzeczonych w sprawach VIII K 48/13 i III K 96/16 (które nie zostały jeszcze wykonane) górna granica możliwej do wymierzenia M. S. kary łącznej wynosiła 5 lat i 10 miesięcy. Uznając zatem, że wobec skazanego M. S. w sprawie o wydanie wyroku łącznego należy zastosować nowe przepisy art. 85 i nast. k.k., zgodnie z art. 4 § 1 k.k., Sąd miał na względzie następujące, przedstawione poniżej okoliczności, decydujące, że ustawa obowiązująca poprzednio nie jest względniejsza:

W świetle wymienionych powyżej przesłanek warunkujących wydanie wyroku łącznego, Sąd poddał analizie dotychczasowe skazania M. S., uwzględniając powyższe uwagi i zasady, rozważając możliwość wydania wyroku łącznego na podstawie przepisów dotyczących kary łącznej sprecyzowanych w art. 85 i nast. k.k. w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015r. i w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015r.

W pierwszej zatem kolejności Sąd przedstawi rozważania odnośnie możliwości wydania wyroku łącznego wobec M. S. na podstawie przepisów art. 85 i nast. k.k. w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015r. z uwzględnieniem prognozowanej według „starych” przepisów wysokości in concreto kary łącznej czy też kar łącznych, gdyż jest to niezbędne dla wykazania, dlaczego ustawa obowiązująca poprzednio zdaniem Sądu in concreto nie jest względniejsza.

Zatem z analizy przedstawionych do połączenia wyroków, wymienionych wyżej w punktach od I do IV, wynika, iż pierwszy chronologicznie wyrok zapadł wobec skazanego w dniu 26 stycznia 2011r. (wyrok Sądu Rejonowego Poznań Stare Miasto w Poznaniu w sprawie o sygn. akt VIII K 1133/10 opisany wyżej w punkcie I) i wymierzono mu wówczas za przestępstwo z art. 116 ust. 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych popełnione w okresie od 15.06.2009r. do 14.06.2010r. karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki za równoważną kwocie 10 zł, przy czym kara ta została wykonana w całości 28.09.2011r. Badając natomiast daty popełnienia przez skazanego kolejnych przestępstw opisanych w pkt od II do IV stwierdzić należy, iż przed datą wydania wyżej opisanego pierwszego wyroku skazany popełnił jedynie w okresie od czerwca 2007 roku do 18 czerwca 2008 roku, osądzone wyrokiem Sądu Rejonowego w Szamotułach sygn. akt II K 1579/08 z dnia 18 maja 2011r., przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k., za które wymierzono mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 30 zł, przy czym wykonano w całości w dniu 23.04.2013r. karę grzywny i wykonano w całości karę pozbawienia wolności, którą skazany odbywał w okresie od 20.02.2012r. do 20.08.2014r., a przestępstwa osądzone kolejnymi chronologicznie wyrokami opisanymi wyżej w pkt III i IV zostały popełnione już po wydaniu wyroku w sprawie VIII K 1133/10 i nie kwalifikowały się do połączenia z karą grzywny wymierzoną tym wyrokiem. Mając powyższe na uwadze w przypadku zastosowania wobec M. S. „starych” przepisów dotyczących zasad orzekania kary łącznej, pierwszy zbieg realny przestępstw dotyczyłby przestępstw osądzonych w sprawach VIII K 1133/10 i II K 1579/08, ale możliwe byłoby połączenie wyłącznie kar grzywny wymierzonych skazanemu w tych sprawach, mimo, że zostały one wykonane już w całości i Sąd, z uwagi na odległe związki przedmiotowe (inny rodzaj przestępstw) i czasowe, orzekłby karę łączną grzywny wobec skazanego na zasadzie kumulacji, a w związku z tym w żaden sposób nie zmieniloby to sytuacji skazanego, wynikającej z odrębnego wykonania tych kar, które jako wykonane w całości, nie podlegały łączeniu według zasad wynikających z art. 85 i nast. k.k. – w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015r. Kolejny wyrok jaki zapadł wobec M. S., który byłby „pierwszym chronologicznie” wyrokiem – według zasad wynikających z art. 85 k.k. w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015r. – do ustalenia realnego zbiegu przestępstw, mając na uwadze łączenie kar pozbawienia wolności, to właśnie wyrok Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 18 maja 2011r. sygn. akt II K 1579/08, którym za przestępstwo opisane wyżej wymierzono skazanemu także karę pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy, a która podlegałaby łączeniu z karą 2 lat pozbawienia wolności, orzeczoną za przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. popełnione w okresie od 30.03.2011r. do 06.04.2011r. wyrokiem Rejonowego w Szamotułach VIII Zamiejskowy Wydział Karny w Obornikach z dnia 3 kwietnia 2014 r., sygn. akt VIII K 48/13, opisanym wyżej w pkt III A, jednak połączenie tej kary 2 lat pozbawienia wolności z karą 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną w sprawie II K 1579/08, możliwe byłoby po rozwiązaniu węzła kary łącznej orzeczonej pierwotnie w sprawie VIII K 48/13, natomiast do tego zbiegu realnego nie wchodziłyby pozostałe przestępstwa osądzone w sprawie VIII K 48/13, opisane wyżej w pkt III B i C, ponieważ zostały one popełnione już po wydaniu wyroku w sprawie II K 1579/08. Sąd, wydając wobec M. S. wyrok łączny według tzw. „starych” przepisów, mógłby zatem orzec karę łączną pozbawienia wolności w granicach od 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (kara ze sprawy II K 1579/08 jako najwyższa z kar jednostkowych podlegających łączeniu) do sumy kar jednostkowych podlegających łączeniu czyli do 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a z uwagi na dużą rozpiętość czasową przestępstw osądzonych w sprawach II K 1579/08 i VIII K 48/13 – pkt A, to pomimo zbieżności przedmiotowej (obydwa przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.) Sąd wymierzyłby skazanemu M. S. według „starych” zasad wymiaru kary łącznej karę łączną w wymiarze 4 lat pozbawienia wolności, na poczet której podlegałby zaliczeniu okres odbytej w całości kary w sprawie II K 1579/08 czyli 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a w związku z tym skazanemu do odbycia pozostałaby część kary łącznej w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Ponieważ kolejne chronologicznie skazania (opisane w pkt III B, C i pkt IV A, B, i C) dotyczą przestępstw popełnionych już po wydaniu w/w wyroku w sprawie II K 1579/08, dlatego nie podlegały one łączeniu z karami objętymi pierwszym opisanym wyżej zbiegiem realnym, ustalonym dla kary pozbawienia wolności. Zważyć jednak należy, iż - jak już wcześniej sygnalizowano - zasada, o której mowa w art. 85 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015r.), odnosząca się do pierwszego chronologicznie wyroku, nie stoi na przeszkodzie łączeniu kar orzeczonych za przestępstwa popełnione po wydaniu tego „pierwszego wyroku”, jeżeli ustali się możliwy zbieg realny przestępstw przy spełnieniu warunków z art. 85 k.k., przy czym i w tym przypadku punktem wyjściowym orzekania o karze łącznej będzie chronologicznie „pierwszy wyrok”, zamykający

daną grupę przestępstw pozostających w zbiegu. Takim kolejnym „pierwszym” wyrokiem w sprawie M. S., w sytuacji, gdyby Sąd orzekał w niniejszej sprawie według tzw. „starych” przepisów o karze łącznej, jest wyrok Sądu Rejonowego w Szamotułach Wydział Zamiejscowy w Obornikach sygn. akt VIII K 48/13, opisany wyżej w punkcie III, który zapadł w dniu 3 kwietnia 2014r., ale w odniesieniu do pozostałych dwóch przestępstw, osądzonych w tym wyroku, a mianowicie opisanych wyżej w pkt III B i C, po rozwiązaniu węzła kary łącznej pozbawienia wolności i grzywny, którym wymierzono skazanemu: za przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. popełnione w okresie od 11.09.2011r. do 17.09.2011r. - karę 2 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 zł; a za przestępstwo z art. 57 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii popełnione w dniu 13.09.2011r. - karę 2 lat pozbawienia wolności. Badając daty popełnienia przez skazanego kolejnych przestępstw stwierdzić należy, że przed dniem 3 kwietnia 2014r., czyli przed datą wydania wyroku w sprawie VIII K 48/13, zostały popełnione przez skazanego wszystkie przestępstwa osądzone wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 20 czerwca 2016r. sygn. akt III K 96/16 (opisanym wyżej w punkcie IV), tj.: z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 08.12.2011r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., popełnione w okresie od stycznia 2011 roku do sierpnia 2011 roku, z wyłączeniem okresu od dnia 30.03.2011r. do dnia 06.04.2011r., za które wymierzono mu karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 350 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 zł; z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 63 ust. 3 i art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., popełnione w okresie od maja 2011r. do sierpnia 2011r. r., za które wymierzono mu karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 350 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 zł; z art. 291 § 1 k.k., popełnione w okresie od października 2011 roku do listopada 2011r., za które wymierzono mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności Wobec powyższego możliwe byłoby, po rozwiązaniu węzła kary łącznej orzeczonej w sprawie III K 96/16, połączenie według „starych” zasad wymiaru kary łącznej, czyli wynikających z art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015r., wymierzonych kar pozbawienia wolności za przestępstwa osądzone w sprawach opisanych w części historycznej wyroku w pkt III B i C oraz pkt IV A, B i C i Sąd, wymierzając karę łączną pozbawienia wolności, mógłby ją wymierzyć w granicach od najwyższej z łącznych jednostkowych kar czyli od 2 lat pozbawienia wolności do sumy kar jednostkowych czyli do 7 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności. Uwzględniając związki przedmiotowe i czasowe przestępstw, wchodzących w ten drugi zbieg realny, Sąd, gdyby wyrokował według „starych” przepisów, orzekłby karę łączną w wymiarze 5 lat pozbawienia wolności.

Przystępując w dalszej kolejności do rozważań odnośnie warunków do orzeczenia kary łącznej wobec skazanego M. S., Sąd Okręgowy pragnie zauważyć, iż według zasad wymiaru kary łącznej obowiązujących do 30 czerwca 2015r., w żadnym razie nie byłoby możliwe wymierzenie skazanemu jednej kary łącznej pozbawienia wolności i grzywny, właśnie z uwagi na daty popełnienia kolejnych przestępstw i daty wydania poszczególnych wyroków. Sąd przytoczył powyższe rozważania, dotyczące możliwego wymiaru kar łącznych, gdyby zastosować przez pryzmat art. 4 § 1 k.k. przepisy art. 85 i nast. k.k. w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015r., ponieważ przytoczona arytmetyka obrazuje możliwe do wymierzenia kary łączne i uzasadnia jednocześnie, mając na uwadze też dalsze rozważania, dlaczego zdaniem Sądu dla skazanego M. S. względniejsze, korzystniejsze okazały się jednak przepisy art. 85 i nast. k.k. w brzmieniu obowiązującym w czasie orzekania.

Przystępując zatem do rozważań odnośnie warunków do orzeczenia kary łącznej wobec skazanego M. S. na podstawie przepisów art. 85 i nast. k.k. w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015r., Sąd przedstawi rozważania jakie doprowadziły do wydania niniejszego wyroku łącznego.

Sąd Okręgowy w pierwszej kolejności pragnie przypomnieć, iż na skutek wejścia w dniu 1 lipca 2015 r. w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 396), zmianie uległy przepisy Kodeksu karnego normujące zasady orzekania kar łącznych, w tym wyrokiem łącznym. Sąd Okręgowy musiał więc rozważyć, jaki stan prawny winien znaleźć zastosowanie w sprawie skazanego M. S.. Przestępstwa popełnione przez skazanego, za które wymierzono kary w sprawach wymienionych w części historycznej wyroku w pkt od I do IV

zostały wszystkie popełnione przed dniem 1 lipca 2015r., dlatego możliwe było orzekanie, jak już wyżej wyjaśniono, według art. 4 § 1 k.k., na podstawie ustawy obowiązującej poprzednio, jednak Sąd uznał, że nie jest względniejsza dla skazanego M. S., mając na względzie wymiar konkretnych kar łącznych, jakie Sąd wymierzyłby mu w wyroku łącznym na podstawie tych „starych” przepisów i wymiar kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w pkt 1 części rozstrzygającej niniejszego wyroku łącznego na podstawie tzw. „nowych” przepisów, a więc na podstawie art. 85 § 1 - 3 k.k., art. 85a k.k. i art. 86 § 1 i § 4 k.k. w związku z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (DZ. U. z 2015r., poz. 396).

Pamiętać trzeba także, czyniąc rozważania o „względności” ustawy dla skazanego w rozumieniu „korzyści”, jakie może osiągnąć skazany z racji wydania wobec niego wyroku łącznego według „starych”, czy też „nowych” zasad wymiaru kary łącznej, iż celem postępowania w sprawie o wydanie wyroku łącznego jest nie tyle polepszenie sytuacji skazanego, ale jej uporządkowanie. To zaś, czy lub w jakim zakresie wymiar orzeczonej kary łącznej będzie skutkiem absorpcji kar mniej surowych przez najsurowszą albo skutkiem kumulacji wszystkich podlegających łączeniu kar jednostkowych zależy od okoliczności, o których poniżej. Godzi się bowiem wyjaśnić, iż nie można zgodzić się z poglądem, że interes ten polega na orzekaniu kary łącznej w sposób maksymalnie korzystny dla skazanego.

Przystępując w dalszej kolejności do rozważań odnośnie warunków do orzeczenia kary łącznej wobec skazanego M. S. według zasad obowiązujących obecnie czyli w czasie orzekania (w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015r.), przypomnieć należy, iż zgodnie z art. 569 § 1 k.p.k. właściwy Sąd wydaje wyrok łączny w stosunku do osoby prawomocnie skazanej wyrokami różnych sądów, jeżeli zachodzą ku temu warunki określone w szczególności w art. 85 k.k., a więc **sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, a podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu**, z zastrzeżeniem art. 89, **w całości lub w części kary lub kary łączne za w/w przestępstwa**, z ograniczeniem wynikającym z art. 85 § 3 k.k. w brzmieniu obowiązującym od 15 kwietnia 2016r.

Wobec powyższego, ustalając, że obecnie podlega wykonaniu wobec skazanego M. S., jedynie kara łączna 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wobec niego wyrokiem Sądu Rejonowego w Szamotułach Wydział Zamiejscowy w Obornikach w sprawie sygn. akt VIII K 48/13 (według informacji z zakładu karnego skazany odbywał ją od 20 sierpnia 2014 roku do 28 lutego 2018 roku z zaliczeniem okresu od 4 stycznia 2012 roku do 20 lutego 2012 roku) oraz kara łączna 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wobec niego wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu w sprawie sygn. akt III K 96/16 (według informacji z zakładu karnego skazany będzie ją odbywał od 28 lutego 2018 roku do 28 kwietnia 2020 roku), możliwe było połączenie tych jednorodzących wymierzonych kar pozbawienia wolności za przestępstwa osądzone w sprawach opisanych wyżej w pkt III i IV, przy czym podstawą orzeczenia kary łącznej w wyroku łącznym były wymierzone i podlegające wykonaniu w całości lub w części kary łączne za w/w przestępstwa, czyli kara łączna 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności wymierzona w sprawie o sygn. akt VIII K 48/13 i kara łączna 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności wymierzona w sprawie o sygn. akt III K 96/16, co też Sąd uczynił na podstawie art. 85 § 1 - 3 k.k., art. 85a k.k. i art. 86 § 1 i § 4 k.k. w związku z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (DZ. U. z 2015r., poz. 396) oraz art. 568a § 1 pkt 2 k.p.k. i art. 569 § 1 i 2 k.p.k., łącząc kary łączne pozbawienia wolności orzeczone wobec skazanego M. S. wyrokami opisanymi wyżej w punktach: III – sygn. akt VIII K 48/13 Sądu Rejonowego w Szamotułach Wydział Zamiejscowy w Obornikach oraz w pkt IV - sygn. akt III K 96/16 Sądu Okręgowego w Poznaniu i wymierzając skazanemu M. S. w ich miejsce karę łączną w wymiarze 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, pozostawiając odrębnemu wykonaniu na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. wyroki podlegające połączeniu wskazane w punkcie 1 sentencji wyroku w zakresie nie objętym wyrokiem łącznym. Sąd uznał jednocześnie, że w odniesieniu do wskazanych wyżej podlegających łączeniu kar łącznych wymierzonych w sprawach VIII K 48/13 i III K 96/16, nie zachodzi negatywna przesłanka wymierzenia kary łącznej określona w art. 85 § 3 k.k. (i to także przy uwzględnieniu zmian tego przepisu od 15 kwietnia 2016r.), a co jednoznacznie wynika z analizy dat popełnienia przestępstw osądzonych w tych sprawach i danych dotyczących odbywania przez skazanego kar w poszczególnych sprawach.

Zaznaczyć należy, analizując warunki do wydania wyroku łącznego wobec M. S. według zasad obowiązujących w czasie orzekania, że nie podlegały łączeniu z karami orzeczonymi w sprawach VIII K 48/13 i III K 96/16 kara 2 lat i 6 miesięcy

pozbawienia wolności orzeczona wobec skazanego wyrokiem wydanym przez Sąd Rejonowy w Szamotułach w sprawie o sygn. akt II K 1579/08, ponieważ kara ta została w całości wykonana - skazany odbywał w okresie od 20.02.2012r. do 20.08.2014r. - i jest to obecnie – według zasad wymiaru kary łącznej – przesłanka negatywna postępowania o wydanie wyroku łącznego, skutkująca koniecznością umorzenia postępowania o wydanie wyroku łącznego w tym zakresie, co też Sąd uczynił w punkcie 4 wyroku na podstawie art. 85 § 1 i § 2 a contrario k.k. w związku z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (DZ. U. z 2015r., poz. 396) oraz w zw. z art. 572 k.p.k. Negatywna przesłanka postępowania o wydanie wyroku łącznego wobec M. S., według przepisów obowiązujących od dnia 1 lipca 2015r. i mających zastosowanie w niniejszej sprawie, w postaci wykonania w całości kary lub kary łącznej, zachodzi także w odniesieniu do:

- kary grzywny orzeczonej wobec skazanego wyrokiem wskazanym wyżej w punkcie I - sygn. akt VIII K 1133/10 Sądu Rejonowego Poznań Stare Miasto w Poznaniu, gdyż kara ta w wymiarze 100 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł została wykonana w całości w dniu 28.09.2011r.;

- kary grzywny orzeczonej wobec skazanego wyrokiem wskazanym wyżej w punkcie II -sygn. akt II K 1579/08 Sądu Rejonowego w Szamotułach, gdyż kara ta w wymiarze 200 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 30 zł została wykonana w całości w dniu 23.04.2013r. ;

- kary łącznej grzywny orzeczonej wobec skazanego wyrokiem wskazanym wyżej w punkcie III -sygn. akt VIII K 48/13, gdyż kara ta w wymiarze 180 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 20 zł została wykonana w całości w dniu 16.12.2014r.;

- kary łącznej grzywny orzeczonej wobec skazanego wyrokiem wskazanym wyżej w punkcie IV - sygn. akt III K 96/16 w wymiarze 600 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 20 zł, która nie została wykonana, jednak z uwagi na brak warunków do wydania wyroku łącznego (nie podlegała ona łączeniu z żadną inną karą grzywny).

Reasumując, Sąd na podstawie art. 85 § 1 i § 2 a contrario k.k. w związku z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (DZ. U. z 2015r., poz. 396) oraz w zw. z art. 572 k.p.k. umorzył postępowanie o wydanie wyroku łącznego w zakresie kar grzywny i pozbawienia wolności orzeczonych wobec skazanego M. S. wyrokami wskazanym wyżej: w punkcie I - sygn. akt VIII K 1133/10 Sądu Rejonowego Poznań Stare Miasto w Poznaniu, w punkcie II – sygn. akt II K 1579/08 Sądu Rejonowego w Szamotułach, w zakresie łącznych kar grzywny wymierzonych skazanemu wyrokami opisanymi wyżej w punktach III - sygn. akt VIII K 48/13 i IV -sygn. akt III K 96/16, gdyż w tym zakresie brak warunków do wydania wyroku łącznego.

W wyroku łącznym Sąd nadto na podstawie art. 63 § 1 k.k. w związku z art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w punkcie 1 wyroku kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył skazanemu okres pozbawienia wolności w sprawie sygn. akt VIII K 48/13 od dnia 04.01.2012r. do 20.02.2012r. i od 20.08.2014r. do – nadal, pozostawiając do decyzji Administracji Zakładu Karnego określenie daty, od której należy liczyć początek odbywania kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w punkcie 1 niniejszego wyroku.

Przypomnieć należy w tym miejscu, że zgodnie z treścią art. 86 § 1 k.k. Sąd wymierzając karę łączną ma wyznaczone granice jej wymiaru. Granicę dolną stanowi najwyższa z wymierzonych kar, natomiast granicę górną stanowi suma kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa. Z powyższego wynika, iż kara łączna może być wymierzona przy zastosowaniu zasady absorpcji, zasady kumulacji lub zasady asperacji – częściowej absorpcji i częściowej kumulacji. W orzecznictwie znaleźć można poglądy, iż kara łączna w wyroku łącznym nie może stwarzać większej dolegliwości od tej, jaka wiązałaby się z kolejnym wykonaniem poszczególnych wyroków podlegających łączeniu (por. wyrok Sądu Najwyższego z 06.10.2000r. III KKN 340/00). Nie oznacza to jednak, iż kara łączna ma przynosić skazanemu oczekiwaną przez niego korzyść. Kary łącznej nie można traktować jako instytucji mającej na celu łagodzenie prawno-karnych konsekwencji dla sprawcy kilku przestępstw, czy też instytucji traktowanej jako „swego rodzaju ustawowe złagodzenie kary” (zob. P. Kardas, w: Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz. Tom I. Wydanie II, pod red. A. Zolla, Kraków 2004r., s. 1115). Instytucja kary łącznej nie jest instrumentem łagodzenia orzeczonych za

pozostające w zbiegu przestępstwa kar, zaś sam fakt pozostawiania dwóch lub więcej przestępstw w zbiegu nie stanowi okoliczności łagodzącej. Owszem normatywna istota regulacji dotyczącej kary łącznej sprowadza się do stworzenia podstaw do racjonalnego i humanitarnego stosowania kar (art. 3 k.k.) w wypadku popełnienia przez tego samego sprawcę kilku przestępstw pozostających w zbiegu realnym. Jednak nie można zapomnieć, iż kara łączna jest orzekana wobec sprawcy, który popełnił dwa lub więcej przestępstw, a to z kolei jest istotnym czynnikiem prognostycznym przemawiającym za orzeczeniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 20.10.2001r., II Aka 154/01, Prok. i Pr. 2002r., z. 4, poz. 26). Orzekając karę łączną w warunkach wyroku łącznego, Sąd winien kierować się względami, jak przy orzekaniu kary łącznej w wypadku jednoczesnego osądzenia kilku czynów. Zgodnie wszak z art. 85 a k.k. orzekając karę łączną, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Trzeba przy tym pamiętać, iż wymierzając karę łączną nie można poddawać ponownej analizie i uwzględniać okoliczności, które legły u podstaw wymiaru poszczególnych kar jednostkowych. Sąd powinien natomiast przede wszystkim rozważyć, czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono kary podlegające łączeniu, zachodzi ścisły związek przedmiotowo – podmiotowy (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z 07.10.2002r., II KK 270/02) oraz bliskość czasowa. Winno się nadto uwzględnić okoliczności, jakie zaszły już po wydaniu poprzednich wyroków, przede wszystkim mieć na uwadze proces resocjalizacji skazanego, a także względy indywidualno - i generalno - prewencyjne. Analizując związki łączące realnie zbiegające się przestępstwa trzeba pamiętać, iż kara łączna winna być wymierzona przy zastosowaniu zasady absorpcji im większa zachodzi łączność przedmiotowa i bliskość czasowa pomiędzy poszczególnymi przestępstwami lub wtedy, gdy jedno z pozostających w zbiegu przestępstw zdecydowanie dominuje nad pozostałymi. Ponadto, niezależnie od możliwości zastosowania przy wymiarze kary łącznej zasady pełnej absorpcji, asperacji, jak i zasady pełnej kumulacji, oparcie wymiaru kary na zasadzie absorpcji lub kumulacji traktować należy jako rozwiązanie skrajne, stosowane wyjątkowo i wymagające szczególnego uzasadnienia, stąd priorytetową zasadą wymiaru kary łącznej powinna być zasada asperacji (P. Kardas, w: Kodeks karny..., s.1137 op. cit.).

W przedmiotowej sprawie, oceniając związki zachodzące między realnie zbiegającymi się przestępstwami, które objęto karą łączną, jak w pkt 1 wyroku, czyli między przestępstwami osądzonymi w sprawach sygn. akt VIII K 48/13 i III K 96/16, zauważyć należy, że przedmiot ochrony 5 przestępstw w wyroków opisanych w punktach III A, B, C i IV A, B jest tożsamy, bo są to przestępstwa z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (art. 56 ust. 3, art. 57 ust. 2, art. 53 ust.2, art. 63 ust. 3 cyt. ustawy), a jedynie jedno przestępstwo osądzone w sprawie sygn. akt III K 96/16 (opisane w punkcie IV C) ma odmienny przedmiot ochrony (mienie – art. 291 § 1 k.k.), co sprzeciwiało się zastosowaniu zasady pełnej absorpcji przy wymiarze kary łącznej, mimo, że pomiędzy wszystkimi sześcioma przestępstwami osądzonymi w sprawach podlegających łączeniu tj. VIII K 48/13 i III K 96/16 zachodziła bliskość czasowa, jeżeli chodzi o datę popełnienia tych przestępstw – wszystkie zostały popełnione w 2011 roku, choć niektóre z nich były rozciągnięte na przestrzeni kilku miesięcy. Ta zbieżność czasowa z kolei przemawiała za zastosowaniem przy wymiarze kary łącznej pozbawienia wolności zasady asperacji, ale bliżej absorpcji, niż kumulacji, co też znalazło swój wyraz w wymiarze kary łącznej, jaką Sąd orzekł wobec skazanego M. S. w punkcie 1 części rozstrzygającej wyroku. Pamiętać jednak należy, iż fakt, że związki przedmiotowe i czasowe łączące realnie zbiegające się przestępstwa były ścisłe, zarówno w sprawie VIII K 48/13, jak i w sprawie III K 96/16, to znalazło już swój wyraz w pierwotnie orzeczonych wobec skazanego M. S. karach łącznych przez sądy orzekające w sprawach VIII K 48/13 i III K 96/16 i zastosowano wówczas zasadę umiarkowanej asperacji, co jest o tyle istotne obecnie – na gruncie znowelizowanych przepisów art. 85 i nast. k.k. w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015r. - że wymierzając karę łączną w wyroku łącznym łączeniu podlegają nie wykonane choćby w części kary łączne orzeczone w poszczególnych sprawach, co oczywiście in concreto jest korzystniejsze dla skazanego, gdyż górna granica możliwej do wymierzenia w tej sprawie kary łącznej skazanemu M. S. jest niższa (suma kar łącznych orzeczonych w sprawach VIII K 48/13 i III K 96/16, która wynosi 5 lat i 10 miesięcy), niż w przypadku łączenia - według starych zasad wynikających z art. 85 i nast. k.k. w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015r. – poszczególnych kar jednostkowych orzeczonych za zbiegające się przestępstwa (suma łączonych kar jednostkowych pozbawienia wolności orzeczonych w sprawie VIII K 48/13 i III K 96/16 wynosi 9 lat i 8 miesięcy), co właśnie zadecydowało o zastosowaniu przy wymiarze kary łącznej, jak w punkcie 1 części rozstrzygającej wyroku, przepisów art. 85 i nast. k.k. obowiązujących w czasie orzekania, a nie przepisów obowiązujących w czasie popełnienia przestępstwa. Bez znaczenia był przy tym

fakt, że zastosowanie nowych przepisów podwyższało dolną granicę możliwej do orzeczenia kary łącznej w wyroku łącznym (bo od najwyższej z wymierzonych poprzednio kar lub kar łącznych czyli in concreto od 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności), bo w przypadku orzekania według przepisów obowiązujących poprzednio, te widełki możliwej kary łącznej rozpoczynałyby się od najwyższej z orzeczonych poprzednio kar jednostkowych pozbawienia wolności czyli od 2 lat, ponieważ w niniejszej sprawie w żadnym razie, nawet w sytuacji orzekania według starych przepisów, nie byłoby możliwe w ocenie Sądu orzeczenie wobec skazanego M. S. kary łącznej niższej niż 3 lata i 8 miesięcy pozbawienia wolności, a to z uwagi na okoliczności jakie zaszły już po wydaniu poprzednich wyroków podlegających łączeniu, przede wszystkim z uwagi na proces resocjalizacji skazanego, a także względy indywidualno - i generalno - prewencyjne. Oczywiście wymierzając karę łączną w wyroku łącznym nie można poddawać ponownej analizie i uwzględniać okoliczności, które legły u podstaw wymiaru poszczególnych kar jednostkowych, jednak w sytuacji, gdy według znowelizowanych przepisów art. 85 i nast. k.k. łączeniu w wyroku łącznym podlegają już kary łączne, a nie jednostkowe, to okoliczność ta nie pozostaje bez znaczenia, skoro de facto już raz (przy wymiarze kar łącznych w wyrokach jednostkowych) uwzględnione zostały związki przedmiotowe i czasowe zachodzące pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami i znalazło to swój wyraz w takim, a nie innym wymiarze kar łącznych, podlegających obecnie łączeniu w ramach wyroku łącznego. Dlatego zgodnie z art. 85 a k.k. (obowiązującym od 1 lipca 2015r.), orzekając karę łączną w wyroku łącznym, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Winno się nadto uwzględnić okoliczności, jakie zaszły już po wydaniu poprzednich wyroków, przede wszystkim mieć na uwadze proces resocjalizacji skazanego, a także względy indywidualno - i generalno - prewencyjne.

W świetle powyższego zważyć należy, iż M. S. przebywa w warunkach izolacji więziennej od ponad czterech i pół roku i jak wynika z opinii o skazanym wydanej przez dyrektora jednostki penitencjarnej, w której skazany ostatnio odbywa karę, a którą przytoczono na wstępie, prognoza kryminologiczna – wbrew twierdzeniom obrońcy wnioskującego o pełną absorpcję - nie jest wobec skazanego jednoznacznie pozytywna. Zachowanie skazanego w warunkach więziennych jest bowiem zmienne, o czym świadczyć może chociażby kilkukrotna zmiana warunków odbywania kary pozbawienia wolności (z zakładu karnego typu zamkniętego na półotwarty i odwrotnie), a co dowodzi, że proces jego resocjalizacji dopiero się rozpoczął i idzie w dobrym kierunku, co wnioskować można na podstawie pozytywnego zachowania skazanego w ostatnim czasie (skazany obecnie odbywa karę w systemie programowego oddziaływania, zadania nałożone programem stara się realizować na bieżąco, ze współosadzonymi utrzymuje zgodne kontakty, dba o porządek, do przełożonych odnosi się regulaminowo, nie jest osobą konfliktową, przestrzega obecnie ustalonego porządku i dyscypliny, aktywnie uczestniczy w projektach na terenie zakładu karnego mających na celu resocjalizację, jak udział w spotkaniach profilaktycznym, zajęciach edukacyjnych, w programach sprzyjających przygotowaniu do readaptacji społecznej, w zajęciach kulturalno – oświatowych organizowanych poza terenem zakładu karnego, ponadto jest obecnie zatrudniony nieodpłatnie na 7/8 etatu na stanowisku obsługa magazynu, a z obowiązków pracowniczych wywiązuje się właściwie, co potwierdzają wnioski nagrodowe, nadto nie uczestniczy w podkulturze przestępczej, jest krytyczny wobec popełnionych przestępstw). Nie można jednak zapominać, że skazany wcześniej, po zmianie warunków odbywania kary z zakładu zamkniętego na półotwarty w 2014 roku, nie sprawdził się w warunkach zmniejszonego dozoru - zachowywał się naganie, posiadał w miejscu zatrudnienia poza terenem zakładu karnego w systemie bez konwojenta telefon komórkowy, nawiązywał nielegalne kontakty z osobami nie będącymi pracownikami oraz oddalił się z miejsca zatrudnienia. Powyższe wskazuje, że z dużą ostrożnością należy podchodzić i oceniać zmiany zachodzące i uzewnętrzniane w zachowaniu skazanego, zwłaszcza, że skazany nie rozpoczął nawet odbywać jeszcze kary orzeczonej w sprawie III K 96/16. Pamiętać też należy, iż choć - jak wynika z opinii Dyrektora ZK G. - aktualnie zachowanie skazanego jest poprawne, to doświadczenie życiowe wskazuje, że nie można także przeceniać tego faktu. Skazani, którzy ubiegają się o wydanie korzystnych dla nich decyzji w zakresie chociażby wyroku łącznego, czy warunkowego przedterminowego zwolnienia, dostosowują często swoje zachowanie w warunkach izolacji więziennej do tych sytuacji w celu uzyskania przychylności organów decydujących o losie ich wniosków.

Biorąc zatem pod uwagę całokształt okoliczności w przedmiotowej sprawie, Sąd uznał za słuszne zastosowanie zasady asperacji bliżej zasady absorpcji odnośnie opisanego w pkt 1 sentencji zbiegu przestępstw i w konsekwencji na tej

zasadzie wymierzono skazanemu na podstawie art. 85 § 1 - 3 k.k., art. 85a k.k. i art. 86 § 1 i § 4 k.k. w związku z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (DZ. U. z 2015r., poz. 396) oraz art. 568a § 1 pkt 2 k.p.k. i art. 569 § 1 i 2 k.p.k. karę łączną 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Karę łączną pozbawienia wolności wymierzoną skazanemu przy zastosowaniu zasady asperacji, bliżej zasady absorpcji, odnośnie zbiegu ustalonego w pkt 1 wyroku, należy uznać za sprawiedliwą i adekwatną wobec okoliczności sprawy. Takie ukształtowane kary łącznej czyni zadość wymogom prewencji indywidualnej w stosunku do skazanego, jak i wymogom oddziaływania społecznego, raz jeszcze podkreślając nieopłacalność popełnienia przestępstw. Orzekając taką karę łączną Sąd uwzględnił wszystkie okoliczności mające wpływ na jej wymiar, czyniąc zadość wymaganiom ustawowym i wymaganiom ugruntowanego orzecznictwa. Rozstrzygając o wysokości kary łącznej Sąd Okręgowy miał również na względzie proces resocjalizacji skazanego, który był w przeszłości wielokrotnie karany. Postawa skazanego prezentowana obecnie w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności jest zmienna, jego zachowanie w warunkach izolacji więziennej nie budzi wprawdzie większych zastrzeżeń pracowników jednostki penitencjarnej, w której ostatnio przebywa, jednak w wcześniejszym zachowaniu skazanego dostrzega się też negatywne postawy wyżej opisane, co miało znaczenie także przy kształtowaniu wymiaru kary łącznej i ustalaniu prognozy kryminologicznej wobec skazanego. Zgodnie z art. 571 § 1 k.p.k. Sąd, wydając wyrok łączny, bierze pod uwagę zarówno zachowanie się skazanego w okresie odbywania kary, jak i jego warunki rodzinne, zdrowotne i majątkowe, przede wszystkim zaś etap procesu resocjalizacji, na jakim znajduje się skazany. Z opinii o skazanym sporządzonej w myśl art. 571 § 1 k.p.k. dla potrzeb niniejszego postępowania przez Dyrektora Zakładu Karnego w G. wynika zatem, że zachowanie skazanego podczas odbywania kary jest zmienne i dlatego zdaniem Sądu nie można jeszcze na obecnym etapie jego resocjalizacji przesądzić, czy w jego postawie zaistniała rzeczywista zmiana, wynikająca z procesu resocjalizacji, czy też de facto instrumentalnie dostosowuje swoją postawę do zmieniającej się sytuacji procesowej, co podyktowane jest chęcią przedstawienia siebie w korzystnym świetle w związku z ubieganiem się o wydanie wyroku łącznego, zmianę warunków odbywania kary czy warunkowe przedterminowe zwolnienie.

Zatem niewątpliwie proces resocjalizacji skazanego zdaniem Sądu nie został zakończony, a właściwie znajduje się w toku i dalszy pobyt skazanego w warunkach izolacji więziennej, w ramach orzeczonej w tym wyroku kary łącznej, stanowi gwarancję, że ten zapoczątkowany proces resocjalizacji wobec skazanego będzie kontynuowany i przyniesie spodziewane efekty. Wskazane wyżej okoliczności były zatem decydujące przy rozważaniu wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności wobec skazanego M. S. na zasadzie asperacji, bliżej absorpcji, jak w pkt 1 wyroku.

Reasumując, w ocenie Sądu, orzeczona w tym wyroku kara łączna i związane z nią dolegliwości nie przekraczają również stopnia winy sprawcy, uwzględniają stopień szkodliwości społecznej czynów, osiągną cele zapobiegawcze i wychowawcze, spowodują motywację skazanego do zmiany postępowania w przyszłości, jak również uwzględniają potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, wpływając na przekonanie, że przestępstwo nie uchodzi bezkarnie, lecz spotyka się ze sprawiedliwą karą.

W wyroku ponadto na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (jedn. tekst: Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 ze zm.) Sąd zwolnił skazanego od obowiązku zapłaty kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa, uwzględniając sytuację materialną skazanego i fakt odbywania długoterminowej kary pozbawienia wolności i nie pobrał od niego opłaty.

/-/ SSO Dorota Biernikowicz

ZARZĄDZENIE

1. proszę odnotować sporządzenie uzasadnienia w kontrolce uzasadnień;

2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem i pouczeniem doręczyć wnioskodawcy – obrońcy z wyboru adw. A. R., zobowiązując go do przedłożenia w terminie 7 dni pełnomocnictwa do obrony podpisanego przez skazanego, gdyż do wniosku o uzasadnienie dołączono pełnomocnictwo udzielone przez ojca skazanego

3. przedłożyć z apelacją lub za 14 dni.

Poznań, dnia 11 października 2016 roku SSO Dorota Biernikowicz